

lobu z tohoto důvodu zamítl. Vzhledem ke svému právnímu stanovisku co do oprávnění žalobce k žalobě soud první stolice se věcnou stránkou sporu a spornými skutečnostmi stranami tvrzenými vůbec nezabýval a zjištění v tomto směru neučinil, a zůstalo tudíž řízení v tomto směru neúplným.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě ke svému zrušovacímu důvodu, o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud přiznává vnucenému správci oprávnění k vybírání dlužného nájemného za vnucené správy, upírá mu však toto oprávnění pokud jde o vybírání obecních dávek z nájmu s poukazem k tomu, že tu nejde o důchod ze žalobcova domu a že podle § 2 pravidel o vybírání obecních dávek v Praze platných od 1. ledna 1929 jest majitel domu výběrčím těchto dávek u nájemníků a že v této vlastnosti jest povinen dávky ty do 14 dnů obci odvésti, ruče za jejich řádné zaplacení. S tímto právním názorem nelze souhlasiti. Podle §§ 97 a 99 ex. ř. jest jen vnucený správce od okamžiku, kdy byla povolena vnucená správa nemovitosti, oprávněn disponovati spravovanou nemovitostí, jen on hospodaří, pobírá užitky, jemu náleží předsebráti právní jednání a úkony, jež výkon vnucené správy vyžaduje a, pokud to náleží k výkonu správy, je povolán i podávati žaloby (§ 109 ex. ř.). Vnucený správce vstupuje tudíž do nájemní smlouvy podle § 111 ex. ř. a vstupuje do ní jako do celku a přejímá z ní nejen veškerá práva, nýbrž i všechny závazky. V § 120 čís. 1 ex. ř. se výslovně stanoví, že vnucený správce jest povinen, by bez dalšího řízení z výtěžků spravované nemovitosti zapravoval nejen daně s přírážkami, nýbrž i jiné veřejné dávky, tedy i obecní dávky, pokud nejsou déle než 3 leta zadrženy, jakož i ty, které za vnucené správy dospějí. Vybírat obecní dávky z nájemného a odváděti je náleží tedy k řádným úkonům, jimiž má býti zabezpečen výkon vnucené správy, a ukládá-li se vnucenému správci za povinnost je vybírat, jest z toho jasno, že jest i oprávněn tyto veřejné dávky žalobou vymáhati. Správně uvádí rekurent v rekursu, že by podle názoru odvolacího soudu musel nájemník odváděti nájemné vnucenému správci, kdežto obecní dávky dlužníku, majiteli reality, který by s nimi mohl disponovati, a že by taková prakse byla nejen nezákonná, nýbrž i neúčelná, ježto by dlužníku zůstala vyhrazena dispozice s částí výtěžků vnuceně spravované nemovitosti.

Čís. 12904.

Odepříti odevzdání pozůstalosti lze jen tehdy, když dědic, jehož dědické právo jest vykázáno, dosud nesplnil povinnosti uložené mu zákonem a zůstavitelem.

(Rozh. ze dne 13. října 1933, R I 818/33.)

Pozůstalostní soud přijal na soud projednání pozůstalosti provedené notářem jako soudním komisařem s návrhem na odevzdání pozůstalosti dědicům ze závěti. Rekursní soud k rekursu Marie M-ové napadené usnesení potvrdil. Důvody: První soud přijal usnesením ze dne 17. března 1933 na soud projednání pozůstalosti po Václavu M-ovi, provedené notářem jako soudním komisařem s inventářem a s návrhem na odevzdání pozůstalosti dědicům ze závěti. Současně zvláštním usnesením z téhož dne oznámil stěžovatelce, že do pozůstalostních aktiv zařazena byla vkladní knížka okresní hospodářské záložny v K. na jméno Václav M. a na vklad ke dni úmrtí 61.000 Kč, že bude toto jmění dědicům odevzdáno a Marie M-ová že se poukazuje se svým vlastnickým nárokem na tento vklad na pořad práva. Stěžovatelka napadá obě tato usnesení pro nezákonnost, nesprávné právní posouzení věci a neúčelnost, protože prý nelze odevzdati pozůstalost před splněním veškerých povinností a měl první soudce pozůstalostní řízení přerušiti až do vyřízení sporu, který stěžovatelka vede proti pozůstalosti. Stížnosti nelze dáti za pravdu. Stěžovatelka má sice v rukou vkladní knížku, knížka zní však na jméno zůstavitele a vklad je vázán heslem, jež stěžovatelka, jak ze spisů patrně, nezná. Stěžovatelka není proto v držbě vkladu, neboť nemůže jím nijak disponovati (§ 10 zák. čís. 302/20 sb. z. a n.). Podle § 97 nesp. ř. má inventář obsahovati zevrubný seznam jmění, v jehož držbě se zůstavitel v době smrti nalézal. Stěžovatelka sdílela se zůstavitelem společnou domácnost, dle jejich podání v řízení pozůstalostním vinkuloval vkladní knížku zůstavitel, i musil se nalézati v její držbě a heslem znemožnil nakládání s vkladem. Poněvadž vlastnické nároky stěžovatelky dědicové neuznali, nezbyvá stěžovatelce než sporem domáhati se přiznání jejich nároků. Takový spor nemá však za následek přerušení řízení pozůstalostního, byť i výsledkem jeho snad se ukázalo, že tu žádného jmění ve skutečnosti nebylo. Zajištění svého nároku proti vybrání vkladu dědici může si stěžovatelka opatřiti jinými zákonnými prostředky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursním soudem bylo potvrzeno usnesení prvního soudu a jest proto opodstatněnost dovolacího rekursu posuzovati s hlediska § 46 odst. (2) zák. čís. 100/31. Nejvyšší soud, přezkoumaj spis, neshledal, že napadené usnesení trpí některou z vad v tomto ustanovení zákona vytčených. K vývodům dovolacího rekursu stačí říci tolik: Nevyhověly-li nižší soudy návrhu, který uplatňuje stěžovatelka dovolacím rekurssem, nedopustily se nezákonností, zejména neporušily ustanovení § 819 obč. zák. a § 174 nesp. říz. Neboť odepřítí odevzdání pozůstalosti lze podle těchto ustanovení jen tehdy, když dědic, jehož dědické právo jest ovšem vykázáno, dosud nesplnil povinnosti uložené mu zákonem a zůstavitelem. Takovou povinností není však povinnost tvrzená stěžovatelkou, když není o ní ani dosud právoplatně rozhodnuto, ani nebyla dědicům uložena zůstavitelem. Výtku rozporu se spisy jest již vzhledem k obsahu návrhu dovolacího rekursu bezpředmětnou.